

foretagende, hvor det er muligt paa et Kvantum af 3 Millioner Sten at fremkomme med en Kalkule, som ikke er et Par Hundrede Tusinde Sten for høj. Det, som kan forlanges, er, at man skal sørge for, at hvis Sagen ikke er i Orden, hvis Murstenene ikke behøves, de saa anvendes paa passende Maade og bruges paa passende Maade i Alrening. Jeg er glad ved, at dette Punkt er fremdraget her i Salen, for at jeg har kunnet faa Vestlighed til at tage Stilling dertil og sige til de Herrer, at der ikke er det mindste at anse over paa dette Punkt. Jeg skal være villig til at levere den ærede Ordfører Tallene paa de Mursten, der ere anvendte paa Slagelse og Helsingørs Stationer og hvor som helst ellers, og saa antager jeg, at det vil blive betragtet som fyldestgørende.

Den ærede Ordfører nævnedes et Samraad, der er holdt om forskellige Holdepladser og fremdragt specielle Punkter ligesom i Fjor. Alle disse Ting ere under Forhandling, og jeg vil ikke finde det rigtigt i Ojeblikket at udtale mig om Enkeltheder. Jeg tror ikke at kunne sige, at Sagerne ere saaledes fremmede, at jeg kan konferere med Udvalget om Tingen inden 3dje Behandling. Det maa jeg forbeholde mig. Men ganske i Almindelighed vil jeg sige, at det ikke er saa forunderligt, at der kan gives nogle Kansfæligheder her. Man hører idelig den Bemærkning, at inde ved Byerne og ved København faar man al Ting frit, men paa Landet maa man give et Bidrag. Men ærede Medlemmer fejle jo i saa Henseende. Ved de private Jærnbaneanlæg maa den paagældende Egn naturligvis give Bidrag, og det sker ogsaa undertiden ved Statsbanerne, det fikre Skelnemærke her er, hvorvidt et saadant Anlæg er i Statsbanens Interesse eller i privates Interesse. Er Anlægget i Statsbanens Interesse, maa denne nødvendigvis gaa til at besørge det, og saa er det naturligt, at den betaler det, men er Anlægget væsentlig i de privates Interesser, er det jo rimeligt, at disse i al Fald give et væsentligt Bidrag dertil, og det har ogsaa været forlangt alle Vegne ved Oprettelse af disse Holdepladser og Stationer af sekundær Art. I og for sig kan det jo være, at der for nogle af disse Vedkommende kan stilles et fornuftigt Krav til Staten om at gøre noget, men naar det ærede Medlem fremhævede, at Staten har Interesse af dette Anlæg ved Sorø, vil han ogsaa erkende, at Indenrigsministeren har ikke stillet sig lige over for denne Statsinteresse anderledes end lige over for de private Interesser. Vi forlange ogsaa af

denne Statsinstitution, at den skal bidrage, hvad vi forlange og have forlangt alle andre Steder for at faa Sagen i Orden. Som sagt, Sagen skal blive taget under Overvejelse.

Med Hensyn til Skinnesprængningen nævnedes det ærede Medlem, at jeg havde udtalt i Udvalget, at Sagen har været behandlet i Jærnbaneraadet. Det har jeg ganske vist ogsaa. Men da den ærede Ordfører ikke vil læse Jærnbaneraadets Forhandlinger — han kan ikke lide denne Institution og finder det ikke passende for en Folketingsmand at ty til Forhandlingerne i dette Raad — skal jeg udtale til det ærede Medlem, at Oplysningerne ville meget snart komme til at foreligge for Tinget. De foreligge for øvrigt, og det ærede Medlem kender dem ganske sikkert, thi paa Tillægsbevillingen, som det ærede Medlem er Ordfører for, findes der en Anmærkning, hvori Oplysningerne ere givne, og der findes de Summer anførte til Udgift, som ere benyttede Ordføreren [Tutein]: Der har jeg ogsaa min Visdom fra. Det glæder mig, at det ærede Medlem dog har villet øse af denne Kilde og altsaa kender Sagen. Jeg skal indrømme, at Underbygningen har været vel svag paa den vest- og nordsjællandske Bane, og det er den, man har villet erstattet; Skimmerne har man delvis erstattet. Hele Historien er jo noget gammel, den er fra 1881. Det var da, at Skinnesprængningen begyndte. Jeg haaber, at vi nu ere over det værste, men spare for det kan ingen. I hvert Fald er der blevet gjort, hvad der kan gøres, og hvad der med Nødvendighed maa gøres. Men jeg vil tilføje, at man har i høj Grad Grund til at rose Jærnbane styrelsen og selve Funktionærerne ved Banen for den Aktivitet, de have udvist i Fjor i Anledning af Skinnesprængningerne, thi det var kun ved den hderste Paapasselighed og ved de største Anstrengelser fra Personalets Side, at det blev muligt at bekæmpe dette Onde og komme nogenlunde over det. Der var i Fjor en Tid, da der var alvorlig Grund til at være urolig, men der blev da pakket meget stærkt paa, og Køreplanen blev forandret, som ærede Medlemmer ville erindre, idet man gik over til langsom Kørsel i Stedet for hurtig. Skulde den samme Kalamitet indtræde paa ny, vilde man ikke kunne gøre andet. — Hvad Skinnesprængningen angaar, sker den som bekendt i Udlandet, og hidtil har der været ført Tilsyn med den af Udlændinge, som have været engagerede dertil af os sammen med andre Lande. Dette Forhold har man nu imidlertid forandret, saa at Jærnbanen nu for sin egen Regning